

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117201618
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8117201618.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobkyne: Z. N., J.. XX.X.XXXX, G. Q.Ó. XX, XXX XX K., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.837,15 € a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 91,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 91,92 € od 26.2.2017 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia z a m i e t a.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 33 %.

odôvodnenie:

1. Návrhom došlým súdu dňa 27.1.2017 sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a zároveň žiadala vysloviť neprijateľnosť zmluvných podmienok a to zmluvných podmienok, ktoré sú uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 27.6.2018, č. k. 8Csp/20/2017-45, zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.837,15 € s prísl.. Zároveň súd určil neprijateľné zmluvné podmienky. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluva nezodpovedá zákonným náležitostiam vyplývajúcim zo zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmluve nie je uvedená konečná splatnosť úveru, zmluva neobsahuje termíny splátok úveru, taktiež údaj o celkovej výške úveru a RPMN. Pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z § 9 ods. 2 písm. f), g), h), j) a k) je úver, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni, bezúročný a bezpoplatkový. Žalobkyňa preto dôvodne žiadala, aby jej žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie, ktoré vo výške 1.837,15 € predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú žalovanému uhradila, t.j. 2.969,66 € a sumou, ktorú jej žalovaný reálne poskytol, t.j. 1.132,51 €. Žalovaným vznesenú námietku premlčania považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko žaloba bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej lehoty, keďže žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až na základe konzultácií uskutočnených so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v auguste 2016. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že pri otázke premlčania vychádzal z 10-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, poskytovateľom pôžičiek a úverov na profesionálnej báze, u ktorého sa predpokladá vyššia odborná úroveň aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Žalovaný ako odborná organizácia a nebankový subjekt pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, jeho

konanie pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

3. Proti výroku o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a proti výroku o trovách konania vyššie uvedeného rozsudku podal žalovaný odvolanie.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením zo dňa 15.1.2019, č. k. 9Co/141/2018-68, zrušil rozsudok súdu v napadnutom výroku o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba, pričom len všeobecne konštatoval, že u žalovaného sa predpokladá odborná úroveň a povinnosť rešpektovať zákonnú úpravu vo vzťahu k spotrebiteľským úverom, čo má byť konaním zameraným na získanie bezdôvodného obohatenia minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí má tiež vyhodnotiť, či tvrdenia žalobkyne o tom, že v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, vplývajú aj z dôkazov označených alebo predložených k predmetným tvrdeniam. V tejto súvislosti sa bude zaoberať aj názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeným v jeho uznesení z 18.10.2018. sp. zn. 1Cdo/238/2017, podľa ktorého samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľa v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Pokiaľ súd prvej inštancie opätovne dospeje k záveru o tom, že žalobkyňa uplatnila na súde nárok včas, vyhodnotí, či sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 3.5.2019 uviedla, že z uznesenia NS SR z 18.10.2018, sp.zn. 1Cdo/238/2017, nevyplývajú závery, že by u veriteľa poskytujúceho spotrebiteľské úvery, bolo úmyselné bezdôvodné obohacovanie sa na úkor spotrebiteľa, s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, vylúčené. Na to, aby išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie treba, dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotnoprávneho, pri právnom posúdení zavinenia a to na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Na to je potrebné zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, avšak v prvom rade je potrebné správne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ, nakoľko iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa. V intenciách záverov uznesenia NS SR, je samotným konaním žalovaného dokázaný priamy úmysel, bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, a to jeho konaním po uzatvorení vadnej zmluvy, prijatím každej jednej splátky, po tom, čo vrátila reálne poskytnutú sumu. Podstata aplikácie desaťročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. V každom prípade, prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie, sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď si ponechal platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník, profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju, vediac, že je to platba prevyšujúca spotrebiteľovi poskytnutú sumu, a nepatrí mu z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy, prípadne z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Objektívna desaťročná premlčacia doba, na premlčanie bezdôvodného obohatenia preto začína plynúť prijatím každej takejto nedôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Je vylúčené, aby žalovaný, ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch, alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Ďalším dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľa obohacovať, prijímaním platieb od spotrebiteľa po splatení spotrebiteľovi poskytnutej sumy, je prijímanie takýchto platieb, po splatení poskytnutej sumy v dobe, keď už veriteľovi je známa judikatúra k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a k neplatnosti spotrebiteľských zmlúv aj vo veciach, v ktorých bol sám stranou takéhoto konania. Žalobkyňa tiež dala do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu SR,

sp. zn. I. ÚS 430/2018, z 5.12.2018, o odmietnutí sťažnosti banky, pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 22Co/53/2017, z 27.3.2018, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 24Csp/57/2016, zo 6.4.2017. Ústavný súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že spotrebiteľský úver, uzatvorený podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemusí, okrem iného, obsahovať rozpis splátky, stotožnil sa, z hľadiska ochrany základných práv, s názorom okresného súdu a krajského súdu, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť spotrebiteľovi od chvíle, keď sa od združenia na ochranu spotrebiteľov dozvedel o bezdôvodnom obohatení a ústavný súd tiež akceptoval 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Súd vykonal dokazovanie listinami (Zmluva o revolvingovom úvere na č.l. 7 spolu so zmluvnými dojednaniami na č.l. 8, priemerné úrokové miery z úverov na č.l. 16, odpoveď na žiadosť na č.l. 17, prehlásenie občianskeho združenia na č.l. 18, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi na čl. 41, súhrnné informácie o novoposkytnutých úveroch na č.l. 42), pričom zistil tento skutkový stav:

7. Strany sporu uzavreli dňa 22.8.2011 Zmluvu o úvere č. 8300038162, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- €, ktorý sa táto zaviazala zaplatiť v 48. mesačných splátkach po 77,05 €. Celková čiastka, ktorú žalobkyňa mala uhradiť žalovanému tak činila sumu 3.698,40 €. Ročná úroková sadzba úveru činila 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,11 %. Na strane dva zmluvy, ktorá je formulárová, je v bode 8 upravená dohoda o poskytnutí služby, ktorou sa žalobca zaväzuje povoliť žalovanému odklad najviac 3 splátok, pričom žalovaná sa zaviazala zaplatiť odplatu za poskytnutie služby, t.j. možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, vo výške 367,49 € a sumy vo výške 167,04 € za poskytnutie možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu. Žalovanej bola reálne vyplatená suma 1.132,51 €, ktorá zodpovedá rozdielu medzi dohodnutou sumou úveru /1.500,- €/ a odmenou za povolenie odkladu splátok /367,49 €/.

8. Žalobkyňa doposiaľ uhradila žalovanému sumu 2.969,66 €. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa uhradila sumu 77,05 € v dňoch 17.10.2011, 18.11.2011, 19.12.2011 a 20.2.2012, sumu vo výške 80,- € dňa 24.1.2012, sumu 75,96 € dňa 26.6.2012, sumu 154,10 € dňa 18.8.2012, sumu 63,- € dňa 22.1.2014, sumu 2.196,48 € dňa 22.1.2014, sumu 91,92 € dňa 6.8.2014.

9. Súd vec právne posúdil podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 4), ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 39, § 52 ods. 3, 4, § 53 ods. 1, 6, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2), nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a ustanovení § 497 Obchodného zákonníka.

10. Vzhľadom na závery odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie prioritne zaoberal aplikáciou objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí vždy priamo smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, kedy žalovaný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď príjemca plnenia získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

11. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, resp. jeho vedomosť (hoc aj predpokladaná, na základe už judikovaných názorov súdov v právne i skutkovo obdobných veciach) o tom, že viaceré jeho nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne, že úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ, v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne chcel získať vedome a úmyselne bezdôvodné obohatenie od svojich dlžníkov, alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy dňa 22.8.2011, ani v čase prijatia platieb od žalobkyne, nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien prijatých za účelom úpravy práv a povinností v spotrebiteľských zmluvách v záujme ochrany práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a taktiež v dôsledku vývoja a smerovania rozhodovacej činnosti súdov, súd eventuálne posúdi zmluvu o úvere uzavretú so žalobkyňou ako zmluvu (resp. jej časti) v rozpore so zákonom, s dobrými mravmi, alebo spotrebiteľským právom, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd poukazuje na početné zmeny a novely zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy tak v Občianskom zákonníku, ak aj v osobitných právnych normách upravujúcich spotrebiteľské právo (najmä zák. č. 129/2010 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z.) v jednotlivých obdobiach účinnosti a platnosti, v dôsledku ktorých je taktiež značne obtiažne jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel (priamy, či nepriamy) žalovaného, ako úverového veriteľa, už v čase uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch, uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať na úkor svojich úverových dlžníkov.

12. V prejednávanom prípade žalobkyňa nepreukázala, že by už v čase uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy existoval úmysel žalovaného, a že by tento smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa na jej úkor. Ak teda nebolo v konaní zo strany žalobkyne bez akýchkoľvek pochyb preukázané úmyselné konanie žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch na desať rokov v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd nebol oprávnený takýto úmysel žalovaného konštatovať s odôvodnením, že žalovaný, ako profesionál dlhodobo poskytujúci spotrebiteľské úvery, vedel už pri uzavretí zmluvy, že ním poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov a že už nemôže prijímať od dlžníka platby nad istinu poskytnutého úveru. Žalobkyne nepreukázala vedomosť žalovaného ani po uzavretí zmluvy.

13. Objektívna trojročná premlčacia doba pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade začala plynúť dňom nasledujúcim po prijatí plnenia od žalobkyne. Pokiaľ teda žalobkyňa podala na súd návrh na začatie konania dňa 27.1.2017, premlčanými sú všetky úhrady pred dňom 27.1.2014. Z prehľadu platieb súd zistil, že nepremľanou je iba úhrada zo dňa 6.8.2014 výške 91,92 €.

14. Napriek tomu, že súd považoval výšku zmluvných úrokov v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 MCdo 1/2009, nemožno na základe tejto skutočnosti automaticky vychádzať z predpokladu, že žalovaný konal už pri uzatváraní zmluvy s úmyslom získať od žalobkyne neprimerané obohatenie. Ustanovenie o úžere v § 39a Občianskeho zákonníka bolo doplnené novelou č. 106/2014 Z.z. účinnou od 1.6.2014, teda až v čase po uzavretí spotrebiteľskej zmluvy, pričom od tohto dátumu by bolo možné uvažovať o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť prijatím platieb od dlžníka nad rámec istiny poskytnutého úveru.

15. V danom prípade nie je v zmluve uvedená konečná splatnosť úveru. Zmluva taktiež neobsahuje termíny splátok úveru, taktiež údaj o celkovej výške úveru a údaj o RPMN. Vyjadrenie konečnej splatnosti úveru iba prostredníctvom číselného označenia počtu všetkých splátok, považuje súd za nezodpovedajúce zákonu. Ďalej súd uvádza, že výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii

spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalobkyňa na základe zmluvy o úvere reálne čerpala sumu 1.132,51 € (znížený o poplatok za poskytnutie služby vo výške 367,49 €), pričom v zmluve je uvedený údaj 1.500,- €, má to rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Uvedené vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Takáto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa.

16. Pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) a g) je úver, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni, bezúročný a bezpoplatkový. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 91,92 €.

17. Dlh, vzniknutý bezdôvodným obohatením je dlhom, ktorého zročnosť nie je určená právnym predpisom, alebo rozhodnutím súdu, alebo nevyplýva z dohody účastníkov, a preto je dlžník, v tomto prípade žalovaná, podľa § 563 OZ povinná splniť dlh prvého dňa potom, čo ju veriteľ o plnenie požiadal. Za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby žalovanému, a preto sa nasledujúci deň dostal žalovaný do omeškania. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 91,92 € od 26.2.2017 až do zaplatenia.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a žalobkyni, ktorá bola čiastočne úspešná priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 33 %. Žalobkyňa bola úspešná v dvoch nárokoch týkajúcich sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok, pričom bola v prevažnej miere neúspešná ohľadom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. O výške náhrady trov konania bude v zmysle ust. § 262 CSP rozhodnuté samostatným rozhodnutím súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.